

var stet ved hans Saar; det synes at grændse til, hvad man kalder probatio diabolica, eller paa Dants et Bevis, som kun Fanden kan føre. Jeg ser nu ikke nogen Grund til, at man har villet det stakkels Raavildt saa stærkt tillivs. Krovildt og Daavildt gjorde vistnok megen Skade, og der er allerede ved den forrige Jagtlov givet den Jagtberettigede det ganske bestemte Paalæg, at han skal skaffe Brugerne af med disse Dyr, og det bliver fulgt. Med Hensyn til Raavildt skal Budet nu rigtig nok kun gjælde, forsaavidt Wildtet gjør Skade, men det er dette Punkt, jeg finder meget tvivlsomt, og jeg tror, at der desuagtet vil være aabnet en bred Veit for Raavildts Undergang. Naar jeg nu ser hen til, hvorledes det ærede Udvalg har betragtet denne Sag, synes det at staa min Mening temmelig nær, idet det nemlig siger: „Denne Bestemmelse er vistnok ikke uden Betænkelighed, efter som Misbrug ligger saa nær; men da Forpligtelsen er begrændset til Jagttiden, og det selvfølgelig maa paahvile Jordbrugeren at godtgjøre, at Skaden er aftenkommen ved Raavildt og ikke f. Ex. ved hans egne Saar, har man troet at kunne undlade at foreslaa Forandringer hert.“ Ogsaa i en anden Henseende synes det ærede Udvalgs Anskuelse at ligge meget nær ved min, idet det slutter sin Erklæring med de Ord, at „Udvalget, skøndt modstræbende, har troet at burde paalægge sig den Resignation at indstille til Landsthinget: at vedtage Lovforslaget som det foreligger.“ Jeg tilstaar nu, at jeg ikke ganske kan dele denne Resignation, men jeg har jo imidlertid ikke Andet at gjøre, end at stemme mod et Lovforslag, som maasse yder en Del af min Eiendom en større Beskyttelse, end den før havde, men samtidig dermed aabner Døren for, at en anden Del af min Eiendom kan forsvinde. Den eneste Trøst, der bliver tilbage, er det Haab, som den ærede Ordfører nylig udtalte, at § 11 i en maasse ikke sjeen Fremtid kunde blive underkastet en Revision, idet da maasse ogsaa §§ 4 og 5 kunde tages ind med under denne Revision.

Jessen: I det Hele forekommer det

mig, at Loven har vundet ved den Skikkelse, hvort den nu foreligger, og navnlig kunde jeg forsaavidt være meget tilfreds med den nu, som nogle af de Forslag, jeg havde stillet til 2den Behandling her i Thinget, ere, saavidt jeg kan skjønne, blevne godkjendte i det andet Thing. Hvad jeg iøvrigt nærmest vilde tage Ordet for at sige, angaar § 11, thi jeg erkjender, at den er noget uklart og utydeligt affattet. Imidlertid forekommer det mig dog, at, naar man sammenholder — og man maa jo dog altid ved Fortolkningen af en Lov sammenholde den ene Paragraf med den anden — § 11 med § 15, er det klart, at den, der udenfor Fredningstiden paa sin egen Grund borttager Wg, ikke kan straffes; thi Lovens § 15 omhandler kun den, der uberettiget borttager Wg, hvorimod der ikke i Loven er nogen Straf given for den, som berettiget borttager Wg. Der vil nu ganske vist derved opstaa den Beshynderlighed, at den, der uberettiget borttager Wg, og den, der berettiget borttager Wg, men jeg tror, at det maa være klart — og det er egentlig det, der forekommer mig at være det Bæsentligste —, at ved Udelæggelse af Nede kan der ikke fortaas Borttagelse af Wg; og det er jo det, hvorom det ærede Medlems Spørgsmaal dreier sig, og som ogsaa virkelig synes mig maa give Anledning til Tvivl, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Borttagelsen af Wg af en Nede i og for sig kan betragtes som Udelæggelse af Neden. Det tror jeg ikke, at den kan. (Ordføreren ryster paa Hovedet.) Jeg ser, at den ærede Ordfører vistnok ikke er af min Mening; men jeg kan ikke faa andet Resultat ud af Loven end det, at der ikke er fastsat nogen Straf for den Eier, der udenfor Fredningstiden borttager Wg af en Nede.

C. N. Hansen: Ja, men udenfor Fredningstiden er der ingen Wg, og saa kan det lidt nytte, at man maa samle dem. Det gjælder netop om at have Eiers Ret til at samle Wg i Fredningstiden, og det mener